

ЧУЖА ВІЙНА

(до 20-річчя виведення військ з Афганістану)

**Війна. Чужа. Неждана. Непотрібна.
Геройство. Біль. Дочасна сивина.
Прокляття чаша випита до дна.
Жорстока тиша. Вибухоподібна.**

(П.Поліщук)

Афганістан... У нашій свідомості прописалося це слово, не як географічна назва далекої мусульманської країни, а як синонім людського пекла. Випробування Афганістаном — це не високі слова, а сувора дійсність: палюче сонце зранку, спекотний вітер, пісок, що не дає дихати...

Афганська війна — брудна війна, яка принесла смерть, горе, вдягнула в жалобу тисячі материнських сердець. Вона чорним смерчем пронеслася над просторами України, зачепила переважно прості родини, які віддавали своїх, часто єдиних, синів до армії, не відаючи, через яке пекло їм доведеться пройти.

У цієї війни холодні очі, свій рахунок, своя безжальна арифметика: 160 тисячам наших земляків судилося пройти це жорстке випробування. За довгих, майже 10 років бойових дій, на цвинтарях України з'явилося понад 3 тисячі свіжих могил з фотографіями юних облич, на яких довго забороняли писати справжню причину загибелі, лицемірно посилаючись на інтернаціональний обов'язок.

Минає час, проходять дні за днями. Стала вже історією й афганська війна, але в людській пам'яті вона житиме довго, тому що вона написана кров'ю солдат і сльозами жінок та матерів, обелісками й піснями, які увірвалися до нашого мирного життя фронтовим вітром.

У нашому університеті завжди пам'ятають про тих, хто брав участь у цій війні, щорічно проходять заходи із вшанування воїнів-афганців. 13 лютого цього року на базі бібліотеки (вул. Артема, 44) пройшла літературно-музична вітальня, присвячена 20-й річниці виведення військ з Афганістану. Ініціатором та організатором цієї програми була головний бібліограф Бородіна Л.О., яка зібрала у читальній залі бібліотеки не тільки викладачів та співробітників університету, для яких афганська війна — це жива пам'ять, а й студентів різних курсів та факультетів, для яких ця війна — історія з книжок.

З душею донесли до присутніх біль цієї трагедії ведучі програми, наші студентки — Мігачова Юлія (23-МН), Горват Вікторія (23-МН). А ще було багато віршів, музики та пісень про афганські події, у виконанні відомих гуртів — «Голубі берети», «Каскад» та російського співака О. Розенбаума, які брали за живе своєю правдивістю та зворушливістю.

Правда про афганську війну... Вона нерідко болюча і гірка... Але тільки тоді відчуєш мить цієї правди, коли почувеш її з вуст тих, хто сам пройшов цей тяжкий шлях. У якості гостя програми було запрошено полковника у запасі — Аязова Є.Г., у минулому викладача військової кафедри нашого університету. Він був

учасником афганської війни, командував ротою десантників та саперів. У своїх спогадах Євгеній Геннадійович повернувся в ті далекі часи, коли йшли бої на афганській землі, розповів про той жах, що супроводжував наших солдатів на кожному кроці.

Роті, якою командував Аязов Є.Г., доводилося в чужій країні не тільки воювати з бойовиками, розмінювати підходи до стратегічних точок, а й іноді захищати життя мирного афганського населення. Наші солдати, навіть за вимушених обставин, ніколи першими не стріляли. А допомагати бідному населенню своєю щоденною пайкою — стало їхньою моральною нормою.

Коли присутні слухали сповідь ветерана, у читальній залі стояла така тиша, що було чутно спів птахів за вікном, наче цей спів лунав у пам'ять про тих, хто віддав своє життя на цій жахливій війні.

15 лютого 1989 року було завершено виведення військ СРСР з території Демократичної Республіки Афганістан. Закінчилася десятирічна ніким і нікому не оголошена трагічна війна.

Але війни не закінчуються безслідно. Не відболить, не виплачеться це горе на нашій землі, допоки житимуть батьки, брати і сестри, вдови і діти підступно загублених у горах і долах Афганістану. Ще довго тривожитимуть нас голоси загиблих і живих.

Поставте скибку хліба на стакан,
Голови схилить в скорботі вічній
За тих, кого убив Афганістан ...

Бородіна Л.О. — головний бібліограф,
провідний бібліограф.

Біль війни

Часу багато промайнуло,
Як перемогу здобули,
Шістдесят років вже минуло
Від дої крові, що лили
На полях рідної країни
Від Сталінграду до Берліну.

Часу минуло вже багато
Після закінчення війни,
Та зла війни з нашої хати
Не до кінця позбулись ми...
Біль дотепер людей гнітить,
Не дає в спокої їм жити.

Довго ще будемо пам'ятати
Ми ту прокляту війну,
Як виряджала сина мати
Долать фашиську чуму,
Що несла нам повсюди горе,
Багато крові та сліз море.

Діти сумують за батьками
Тих, що загинули в боях.
Онуки в сумі за дідами,
Які пройшли кривавий шлях
Війни жорстокої полями...
Горе минуло завжди з нами.